

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз ОК 6/2014
04.06.2014. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Предрага Глигоријевића, Веска Крстајића, Биљане Синановић и Бате Цветковића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.З., због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 245. став 2. у вези става 1. КЗ СРЈ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.З., адвоката М.Т.З., поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Београду, Посебно одељење К-По1 бр. 16/10 од 09.01.2014. године и Апелационог суда у Београду, Посебно одељење Кж2 По1 бр. 23/14 од 24.01.2014. године, у седници већа одржаној дана 04.06.2014. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.З., адвоката М.Т.З., поднет против правноснажних решења Вишег суда у Београду, Посебно одељење К-По1 бр. 16/10 од 09.01.2014. године и Апелационог суда у Београду, Посебно одељење Кж2 По1 бр. 23/14 од 24.01.2014. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду, Посебно одељење К-По1 бр. 16/10 од 09.01.2014. године, одбачен је захтев браниоца осуђеног М.З., адвоката М.Т.З. од 03.12.2013. године, за одређивање датума истека казне затвора, на коју је осуђен пресудом Окружног суда у Београду, Посебно одељење Кп. бр. 10/03 од 25.03.2005. године, која је преиначена у погледу одлуке о казни пресудом Врховног суда Србије, Посебно одељење Кж I ОК 7/05 од 02.02.2006. године, као недозвољен.

Решењем Апелационог суда у Београду, Посебно одељење Кж2 По1 бр. 23/14 од 24.01.2014. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног М.З., адвоката М.Т.З., изјављена против решења Вишег суда у Београду, Посебно одељење К-По1 бр. 16/10 од 09.01.2014. године.

Бранилац окривљеног М.З., адвокат М.Т.З. против напред наведених правноснажних решења поднео је захтев за заштиту законитости због повреде закона - члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП-а и то битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4. и став 2. тачка 1. ЗКП-а и повреде закона из

члана 439. став 1. тачка 3. ЗКП-а, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и донесе пресуду којом ће укинути делимично или у целини првостепено и другостепено решење и предмет врати на поновно одлучивање или пак да иста преиначи тако што ће као датум истека казне затвора осуђеном М.З. одредити дан 04.02.2014. године и осуђеног одмах пустити на слободу.

Врховни касациони суд је на основу члана 486. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП-а („Службени гласник РС“, број 72 од 28.09.2011. године) одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.З., адвоката М.Т.З., је недозвољен.

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП-а).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП-а), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП-а), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП-а.

Према томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП-а) подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

У конкретном случају бранилац окривљеног М.З., адв. М.Т.З. у захтеву за заштиту законитости као разлог подношења захтева само формално означава битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4. ЗКП-а, због које повреде је подношење захтева дозвољено, али не опредељује у чему се ова повреда састоји, већ у образложењу захтева истиче да је у конкретном случају решење Вишег суда у Београду, Посебно одељење К-По1 бр. 16/10 од 09.01.2014. године, којим је одлучено о одређивању датума истека казне затвора окривљеном М.З., донео судија појединац а не веће, што је супротно одредби члана 21. став 4. ЗКП-а а чиме указује по оцени Врховног касационог суда на повреду из члана 438. став 1. тачка 3. ЗКП-а, што не представља разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП-а дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу.

Надаље, у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.З. као основ подношења захтева се истиче и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП-а, уз образложење да су побијана правноснажна решења заснована на доказу на коме се према одредбама Законика о кривичном поступку не могу заснивати и то на извештају Казнено-поправног завода у Београду од 23.04.2013. године, у коме је наведено да осуђеном М.З., казна од 11 година затвора са чијим издржавањем је почео 04.02.2003. године, истиче дана 06.01.2015. године, а да је у решењу другостепеног суда даље

наведено да је „одређивање датума истека изречене казне затвора, а сходно одредбама Закона о извршењу кривичних санкција у надлежности Управе завода у којој осуђени издржава казну“ а што је по ставу браниоца супротно не само члану 27. став 1. Устава Републике Србије већ и међународном пакту о грађанским и политичким правима (члан 9), којима је прописана искључива надлежност суда да изриче казне.

Изложеним наводима захтева по оцени Врховног касационог суда бранилац окривљеног само формално истиче повреду одредбе члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП-а без навођења из којих разлога налази да се ради о недозвољеном доказу а у суштини полемише пре свега са оценом изведених доказа, и утврђеним чињеничним стањем у правноснажним одлукама, што такође не представља разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП-а дозвољено подношење овог ванредног правног лека.

Повреда из члана 439. тачка 3. ЗКП-а је само формално истакнута у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног а у суштини се у образложењу поднетог захтева указује на погрешно поступање суда у односу на урачунавање временаведеног у притвору у изречену казну затвора окривљеном М.З., и потом истиче да није могуће притвором прекинути извршење казне затвора нити продужити време изречене казне.

Како притвор представља једну од мера коју суд може предузети према окривљеном за обезбеђивање његовог присуства и за несметано вођење кривичног поступка а не кривичну санкцију, то је Врховни касациони суд нашао да се захтевом уствари истиче повреда из члана 439. тачка 4, а која повреда не може бити разлог за подношење захтева за заштиту законитости у смислу члана 485. став 4. ЗКП-а.

С`тога је Врховни касациони суд са напред изнетих разлога, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2. у вези члана 485. став 4. ЗКП-а захтев браниоца окривљеног одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци решења.

**Записничар-саветник,
Зорица Стојковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.**